

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4048/2544

นาง ร้ายค์ ม่วงการโจทก์ สำนักงานประกันสังคมจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ มาตรา 59, ป.วิ.พ. มาตรา 225,
พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 31,
พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31,
พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 54, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533
มาตรา 59

ย่อ / หลักกฎหมาย

อุทธรณ์ของจำเลยที่ว่า การที่ญาติของโจทก์ย้ายโจทก์ออกจากโรงพยาบาล พ. ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่เลขาธิการสำนักงานประกันสังคมประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้ผู้ประกันตนมีสิทธิเข้ารับการรักษาพยาบาล ไปรับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาล ข ซึ่งเป็นโรงพยาบาลของเอกชนที่จำเลยมิได้กำหนดให้ผู้ประกันตนมีสิทธิเข้ารับการรักษาพยาบาลนั้น เป็นกรณีที่ถือได้ว่าโจทก์ไม่ประสงค์ที่จะใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติประกันสังคมฯ อีก จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายค่าบริการทางการแพทย์ตามฟ้องให้แก่โจทก์ เป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อกฎหมาย ส่วนอุทธรณ์ของจำเลยที่ว่า การที่โจทก์ย้ายไปเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลของเอกชนนั้น ต้องถือว่าเป็นกรณีจำเป็นที่โจทก์ต้องได้รับการบริการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉินตามพระราชบัญญัติประกันสังคมฯ มาตรา 59 ซึ่งโจทก์มีสิทธิขอรับเงินค่าบริการทางการแพทย์เฉพาะค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริงตามความจำเป็นภายในระยะเวลาไม่เกิน 72 ชั่วโมงนับตั้งแต่วันที่โจทก์เข้ารับบริการทางการแพทย์ครั้งแรกโดยไม่รวมระยะเวลาวันหยุดราชการ จำเลยจึงต้องจ่ายค่าบริการทางการแพทย์ให้แก่โจทก์ตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น แม้จะเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลแรงงานกลางก็ตาม แต่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จำเลยมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 31 ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้แก้ไขคำสั่งสำนักงานประกันสังคมจังหวัดตาก เลขที่ 01/339/43 และคำวินิจฉัยที่ 1136/2543 คณะกรรมการอุทธรณ์ของจำเลยเฉพาะส่วนที่ปฏิเสธจ่ายเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์แก่โจทก์ ให้จำเลยจ่ายเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์เป็นจำนวนเงิน 231,268 บาท แก่โจทก์ พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละ

คำพิพากษา

7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (19 กุมภาพันธ์ 2544) เป็นต้นไป จนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์จำเลยอุทธรณ์ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งว่า อุทธรณ์ของจำเลยเป็นการยกข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลแรงงานกลาง และเป็นอุทธรณ์โต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังข้อเท็จจริงของศาลแรงงานกลาง ต้องห้ามอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31, 54 จึงไม่รับอุทธรณ์จำเลยยื่นคำร้องว่า โจทก์ทำผิดเงื่อนไขที่กฎหมายระบุไว้คือ ให้โจทก์รักษาในโรงพยาบาลตามสิทธิหรือโรงพยาบาลในเครือเท่านั้น จึงจะได้รับเงินตามที่เรียกร้องการที่ญาติของ

โจทก์ย้ายโจทก์ออกจากโรงพยาบาลในเครือตามสิทธิไปรักษายังโรงพยาบาลเอกชนที่ไม่ใช่โรงพยาบาลตามสิทธิของตนนั้นเป็นข้อเท็จจริงที่นำไปสู่ข้อกฎหมายว่าโจทก์จะเรียกร้องค่าบริการเฉพาะที่เกิดขึ้นจริงเกินกว่า 72 ชั่วโมงได้หรือไม่ เป็นข้อกฎหมายที่จำเลยได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลแรงงานกลางโปรดรับอุทธรณ์ของจำเลยไว้พิจารณาต่อไปศาลฎีกามีคำสั่งว่า "พิเคราะห์แล้ว สำหรับอุทธรณ์ของจำเลยในข้อ 2.1 ที่ว่าในเรื่องการรักษาพยาบาลโจทก์ของโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชกับโรงพยาบาลพระพุทธชินราชนั้น หากเป็นความผิดก็เป็นความผิดของโรงพยาบาลทั้งสองไม่ใช่ความผิดของจำเลย จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบค่าบริการทางการแพทย์ตามฟ้องให้แก่โจทก์นั้น เป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลแรงงานกลางต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่งประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31 ศาลแรงงานกลางไม่รับอุทธรณ์ดังกล่าวของจำเลยชอบแล้วส่วนอุทธรณ์ของจำเลยข้อ 2.1 ที่ว่า การที่ญาติของโจทก์ย้ายโจทก์ออกจากโรงพยาบาลพระพุทธชินราชซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่เลขาธิการสำนักงานประกันสังคมประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้ผู้ประกันตนมีสิทธิเข้ารับการรักษายาบาลไปรับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลพิษณุเวช ซึ่งเป็นโรงพยาบาลของเอกชนที่จำเลยมิได้กำหนดให้ผู้ประกันตนมีสิทธิเข้ารับการรักษายาบาลนั้น เป็นกรณีที่ถือได้ว่าโจทก์ไม่ประสงค์ที่จะใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติประกันสังคมอีกจำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบเงินค่าบริการทางการแพทย์ตามฟ้องให้แก่โจทก์ เป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อกฎหมาย และอุทธรณ์ของจำเลยข้อ 2.2 ที่ว่า การที่ญาติโจทก์ย้ายโจทก์ไปเข้ารับการรักษายาบาลที่โรงพยาบาลพิษณุเวชนั้นต้องถือว่าเป็นกรณีจำเป็นที่โจทก์ต้องได้รับการบริการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉินตามพระราชบัญญัติประกันสังคมพ.ศ. 2533 มาตรา 59 ซึ่งโจทก์มีสิทธิขอรับเงินค่าบริการทางการแพทย์เฉพาะค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริงตามความจำเป็นภายในระยะเวลาไม่เกิน 72 ชั่วโมงนับตั้งแต่วันที่โจทก์เข้ารับบริการทางการแพทย์ครั้งแรก โดยไม่รวมระยะเวลาวันหยุดราชการ จำเลยจึงต้องจ่ายเงินค่าบริการทางการแพทย์ให้แก่โจทก์ตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น หากใช้เป็นเงิน 231,268 บาทตามฟ้องไม่ อุทธรณ์ของจำเลยดังกล่าวแม้จะเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลแรงงานกลางก็ตาม แต่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จำเลยมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31 ให้รับอุทธรณ์ของจำเลยข้อ 2.1 และ 2.2 ไว้ดำเนินการต่อไป"

องค์คณะ

วสันต์ สร้อยสุวรรณ · กำพล ภู์สุดแสง · สุเมธ ตังคจิตวางกูร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4048/2544>